

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/133/2018                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1515200284                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 31.07.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Dušan Čimo                |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:1515200284.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. W. J., trvale bytom v R., zastúpeného splnomocnenkyňou URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave - mestskej časti Staré Mesto, Havlíčkova 16, proti žalovanej Tatra-Leasing, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Černyševského 50, o zaplatenie 20.641,33 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 24C/8/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2017 sp.zn. 3Co/298/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. apríla 2016 č.k. 24C/8/2015-119 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.111,34 € s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 15. februára 2016 do zaplatenia a „nahradíť trovy konania, súdny poplatok vo výške 366,50 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 789,80 € na účet splnomocnenkyne žalobcu označený vo výroku“ (tu správne „zaplatiť náhradu trov konania na trovách právneho zastúpenia vo výške 789,80 € a iných trov konania vo výške 366,50 €, všetko splnomocnenkyňi žalobcu“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) do 3 dní; v časti 14.529,99 € s 5,15% ročným úrokom z omeškania z takejto sumy od 20. júna 2014 do zaplatenia potom žalobu zamietol. V rozsudku právne odôvodnenom ust. § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 451, § 456 vety prvej, § 516 ods. 1 a 2 a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O.z.“), nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „vykonávacie nariadenie k O.z.“) a § 41 ods. 2 písm. c/ a ods. 3 Exekučného poriadku (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších zmien a doplnení) uzavrel, že na dohodu o splátkach z 3. februára 2012, tvoriacu

podklad pre notársku zápisnicu majúcu poslúžiť ako exekučný titul a spísanú rovnaký deň, v ktorej žalobca ako jedna zo štyroch prístupujúcich fyzických osôb pristúpil k dlhu obchodnej spoločnosti ABUSS, s.r.o. (ktorej bol spoločníkom a konateľom) voči žalovanej (ďalej tiež len „notárska zápisnica“), nešlo aplikovať úpravu O.z. o spotrebiteľských zmluvách, a to najmä pre nemožnosť posudzovania takto založeného právneho vzťahu izolovane od základného úverového, a teda obchodnoprávneho vzťahu vzniknutého na základe zmlúv dvoch podnikateľských subjektov. Dohoda o náhrade časti dlhu novým záväzkom mala povahu kumulatívnej novácie (zmeny obsahu naďalej trvajúceho záväzku) a prijatie ňou (i na ňu nadväzujúcou notárskou zápisnicou) záväzku zaplatiť i dohodnutý zmluvný úrok spôsobovalo nanajvýš nevykonateľnosť notárskej zápisnice v príslušnej časti, k tej výkonu však pre splatenie žalobcom žalovanej uznaného dlhu dobrovoľne neprišlo. V časti, v ktorej úrok z omeškania, dohodnutý sadzbou 20% ročne, prevyšoval maximálnu úrokovú sadzbu podľa vykonávacieho nariadenia k O.z. (v rozhodnom čase 9,5% ročne), však šlo o obchádzanie kogentnej (kategorickej) úpravy o najvyššej prípustnej výške úrokov z omeškania a plnenie takto žalovanou získané malo charakter bezdôvodného obohatenia (s povinnosťou žalovanej ho vydať spolu s úrokmi z omeškania z neho plynúcimi), argumentoval potom súd prvej inštancie.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolania oboch strán sporu rozsudkom z 26. októbra 2017 sp.zn. 3Co/298/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietajúcej žalobu podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z.z., ďalej tiež len „C.s.p.“) potvrdil; vo vyhovujúcej časti vo veci samej a v časti trov konania potom napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. b/ a § 391 ods. 1 C.s.p.). Nad rámec stotožnenia sa (v potvrdzujúcej časti) s dôvodmi použitými na podporu zvoleného spôsobu rozhodnutia súdom prvej inštancie a rekapitulácie podstatných skutkových okolností i právnych úvah, podľa názoru odvolacieho súdu rovnako súdom prvej inštancie náležite objasnených, doplnil, že dohoda o pristúpení ďalších dlžníkov do existujúceho záväzkového právneho vzťahu veriteľa a dlžníka mala z pohľadu teórie práva charakter kumulatívnej intercesie (kde pôvodný dlžník dlžníkom byť neprestáva tak isto, ako naďalej existuje jeho povinnosť z už skôr vzniknutého záväzkového vzťahu). Odvolacie námietky žalobcu či už spotrebiteľským charakterom jeho vzťahu so žalovanou alebo neplatnosťou dojednania o úrokoch (v dohode z 3. februára 2012 aj v notárskej zápisnici) nepovažoval za dôvodné, majúc za to, že s týmito sa súd prvej inštancie vypořiadal dostatočne (najmä tým, že v prvom prípade nový vzťah strán sporu zasadil do súvisu so skorším vzťahom žalovanej a obchodnej spoločnosti, s ktorou bol žalobca majetkovo aj personálne prepojený, v druhom potom poukázal na obchodnoprávny charakter pôvodného vzťahu dotknutého dohodou o pristúpení nových dlžníkov). Nový dôkaz, predstavovaný listom žalovanej obsahujúcim výzvu na zaplatenie pohľadávky a predložený až dopĺňujúcim podaním k odvolaniu odmietol s poukazom na zásadu koncentrácie a nepreukázanie žalobcom objektívnej nemožnosti predloženia ním takéhoto dôkazu už v konaní pred súdom prvej inštancie.

3. Proti takémuto rozsudku, a to v celom rozsahu, podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z toho, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Podľa presvedčenia dovolateľa je napádaný rozsudok odvolacieho súdu v kľúčových právnych námietkach žalobcu neodôvodnený a trpí vadou nepreskúmateľnosti, keď najmä odvolací súd neposkytol jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku rôznosti subjektov zúčastnených na vzniku pôvodného záväzkového vzťahu a vzťahu z dohody tvoriacej i podklad notárskej zápisnice (keďže za nováciu ide považovať len doplnenie staršieho záväzku novým za podmienky totožnosti strán oboch vzťahov a v opačnom prípade môže ísť podľa teórie práva napr. o ručenie). Nesprávnym a bez dostatočného odôvodnenia je podľa neho tiež názor o nemožnosti aplikácie ustanovení O.z. o spotrebiteľských zmluvách i súvisiaci názor o účelovosti argumentácie žalobcu v tomto zmysle, keď oba nižšie súdy nevenovali dostatočnú pozornosť odlišnosti osôb uzatvárajúcich úverové zmluvy a dohodu o splátkach, ani rozdielnosti predmetov jednotlivých záväzkov, pričom konkrétna špecifická odpoveď nebola poskytnutá ani na argument o rôznosti súm majúcich predstavovať záväzok obchodnej spoločnosti, ku ktorému pristúpili jej spoločníci a konatelia (vrátane žalobcu). Napokon nesúhlasil ani s názorom o nepreukázaní nemožnosti skoršieho uplatnenia dôkazu predloženého až v odvolacom konaní a

navrhol preto napádaný rozsudok zmeniť úplným vyhovením žalobe s alternatívou zrušenia rozsudkov oboch nižších súdov (rozsudku súdu prvej inštancie len vo výrokoch II a III, hoci taký rozsudok obsahuje len dva výroky - pozn. najvyššieho súdu) a vrátenia veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná dovolací návrh nepodala.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C.s.p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech boli vydané napádané rozhodnutia oboch nižších súdov (pri záujme na čo najväčšej presnosti inak celý rozsudok odvolacieho súdu a jemu prechádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie len v časti zamietajúcej žalobu; tu por. § 424 C.s.p.), a to za podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou, teda tzv. advokátskou obchodnou spoločnosťou (§ 429 ods. 1 C.s.p. v spojení s čl. I §§ 12 a 15 zákona č. 586/2003 Z.z. v znení neskorších zmien a doplnení), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namiesto takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.), potom dovolací súd uvádza nasledovné :

6. Aj za účinnosti C.s.p. (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O.s.p.“) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Právna veda považuje prípustný predmet, t.j. aké rozhodnutie možno preskúmať, za objektívnu podmienku prípustnosti dovolania. Bez jej splnenia nemôže dovolací súd pristúpiť k prieskumu dovolaním napádaného rozhodnutia. Tento reštriktívny prístup k posudzovaniu otázky prípustnosti dovolania vychádza zo základnej idey mimoriadnych opravných prostriedkov, v zmysle ktorej právna istota a stabilita nastolená právoplatným rozhodnutím sú narušiteľné len mimoriadne (výnimočne).

10. Prípustným predmetom dovolania z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 420 C.s.p. je rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

11. Pokiaľ je dovolaním napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (v tomto prípade bez ohľadu na to, či a/ zrušované rozhodnutie má procesnú formu rozsudku alebo uznesenia a b/ odvolací súd rozhodol zrušujúcim uznesením o celom predmete odvolacieho konania, alebo takéto rozhodnutie o časti predmetu pojal do rozsudku, ktorým vo zvyšku, resp. len v inej časti napadnuté rozhodnutie - v tomto prípade z povahy veci len rozsudok - súdu prvej inštancie potvrdil alebo zmenil), je zrejmé, že sa nejedná o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V dôsledku zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie

znovu o nej koná a rozhoduje. Uznesenie odvolacieho súdu, ktorým zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vracia na ďalšie konanie (v zmysle uvedeného vyššie tiež zrušujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, podržiavajúci si povahu uznesenia), je síce výsledkom vecného prejednávania odvolania, odvolací súd ním však nerozhoduje o právach a povinnostiach strán s konečnou platnosťou (čo je práve rozhodujúce z pohľadu prípustnosti dovolania podľa § 420 C.s.p.).

12. V súvislosti s dovolaním smerujúcim proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu (ktorým sa vec tiež vracia na ďalšie konanie súdu prvej inštancie), dovolací súd poukazuje na rozhodnutie č. R 19/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku“.

13. Aj v tentoraz prejednávanej veci ide u dovolania žalobcu čiastočne (pokiaľ toto smeruje proti druhému výroku rozsudku odvolacieho súdu) o prípad dovolania proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pre nesplnenie objektívnej podmienky prípustnosti dovolania (nepřípustný predmet dovolania) sa nemohol dovolací súd zaoberať dovolateľom namietanou procesnou vadou, a to bez ohľadu na jej závažnosť a v tejto časti bolo dovolanie bez ďalšieho zrelé na odmietnutie podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

14. Pokiaľ šlo o časť rozsudku odvolacieho súdu, u ktorej procesná forma rozhodnutia zodpovedala i jeho obsahu, teda o potvrdzujúci výrok rozsudku, týkajúci sa čiastočného (inak prevažného) zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie, tu je potrebné pokračovať tým, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolaním namietanú procesnú (tzv. zmätočnosťnú) vadu, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby - svojou procesnou aktivitou - uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/ 04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu potom dospela k záveru, že diskutovaný pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. por. najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky uverejnené ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., len výnimočne).

17. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti, a teda ani o prípad nutnosti

uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 (pre nedostatok podstatnej odchylnosti úpravy príslušnej zmätočnostnej vady v C.s.p. oproti skoršej úprave použiteľného aj po 1. júli 2016) nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

18. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

19. Pri vyjdení z vyššie priblížených úvah treba mať podľa dovolacieho súdu za to, že dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu ako primárny predmet dovolacieho prieskumu uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská oboch strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i pre rozhodnutie rozhodné ustanovenia právnych predpisov, z ktorých tento súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Z pohľadu spochybiteľnosti úvah odvolacieho súdu je pritom významné len to, či sa tento rozhodne aj doplniť úvahy súdu prvej inštancie a ak áno, či takýmto jeho doplňujúcim úvahám nepôjde vytknúť medzerovitosť v uvažovaní alebo také rozpory s dôvodmi súdu prvej inštancie, ktoré už zakladajú prekvapivosť (nečakanosť) uzavretého odvolacím súdom, či arbitrárnosť (neodôvodnenosť). V prejednávanej veci však o prípad žiadneho z takýchto nedostatkov nešlo, zvlášť ak stále platí i to, že za vadu podľa § 420 písm. f/ C.s.p. (tak isto ako skôr podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. Okrem práve uvedeného navyše z dovolania vyplýva, že dovolateľ ním a/ za tzv. zmätočnostnú vadu označil i nesprávne právne posúdenie veci (namietajúc predovšetkým závery o právnej povahe dohody o splátkach a o spotrebiteľskom, resp. nespotrebitel'skom charaktere vzťahu založeného takouto dohodou) a b/ obom nižším súdom vytkol nesprávnosť hodnotenia dôkazov, resp. i nimi urobených skutkových zistení (v tomto prípade najmä s námietkou spornosti výšky dlhu, ku ktorému pristúpili spoločníci, resp. aj konatelia obchodnej spoločnosti ABUSS s.r.o.). Tu však platí, že v oboch prípadoch tým spôsobil nevymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C.s.p. V prvom to tak bolo preto, že treba prísne rozlišovať medzi oboma zákonom predpokladanými dovolacími dôvodmi, a teda aj dovolaniami pre zmätočnosť (podľa § 420 C.s.p.) a pre nesprávne právne posúdenie (podľa § 421 zákona, o ktorom je reč), pričom snaha tvrdiť zmätočnosť a odôvodňovať ju nesprávnym právnym posúdením veci je zjavným vybočením z medzí ustanovenia § 431 ods. 2 C.s.p. (podľa ktorého sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom - rozumej v akej procesnej aktivite alebo naopak pasívite súdu, podraditeľnej pod niektoré z písmen § 420 C.s.p. a nie pod § 421 zákona - spočíva táto vada), pominúc to, že v skutočnosti tu ide aj o pokus o zmiešanie oboch dovolacích dôvodov bez ujasnenia si primárne dovolateľom, o ktorý v konkrétnej veci má ísť. Nemožno síce vylúčiť, že právne posúdenie veci odvolacím súdom alebo aj oboma nižšími súdmi bude naozaj nesprávnym, právnym prostriedkom spôsobilým zvrátiť takýto stav je však (za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok) výlučne dovolanie opreté o ustanovenie § 421 C.s.p. (ktoré ale v prejednávanej veci podané nebolo). V druhom prípade platí, že platná právna úprava dovolacieho konania pozná len vyššie priblížené dva typy dovolaní a nie aj dovolanie z dôvodu nesprávne zisteného alebo vyhodnoteného skutkového stavu, keď aj v rámci dovolania pre nesprávne právne posúdenie dovolací súd posudzuje výlučne správnosť riešenia nižšími súdmi právnych otázok (questio iuris) a nie otázok skutkových (questio facti), ohľadne ktorých platí zákonná zásada viazanosti dovolacieho súdu skutkovým stavom

tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C.s.p.).

21. Z týchto dôvodov musel preto najvyšší súd dospieť k záveru, že dovolanie žalobcu nie je ani v časti týkajúcej sa potvrdzujúceho výroku rozsudku odvolacieho súdu prípustné (pokiaľ sa rozsudkom nižších súdov vytýkala ich nepreskúmateľnosť daná nedostatkom dôvodov), resp. vo zvyšku trpí vadou nevymedzenia uplatneného dovolacieho dôvodu spôsobom predpokladaným zákonom. Preto mu neostávalo iné, než dovolanie aj v takejto časti podľa § 447 písm. c/ C.s.p., resp. čiastočne aj podľa písmena f/ rovnakého ustanovenia odmietnuť.

22. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.